

Skat, bør selvfølgelig vide, hvad han er ansat til. Men det kan ske paa en anden Maade end ved en offentlig Fremsættelse af, hvad hans Nabo og hans Genbo er sat i Skat til. Det forekommer mig, at naar man har med en samvittighedsfuld Ligningskommission at gøre, vedkommer det ham egentlig meget lidt. Der vil altsaa ikke ske nogen Skade, hvis det forbydes at offentliggøre disse Lister derved, at Kommunalloven forandres derhen, at denne Offentliggørelse ikke skal finde Sted. Det er der ikke Spørgsmaal om paa dette Sted; men da der her er Spørgsmaal om for Statsskattens Vedkommende at gaa til en lignende Fremgangsmaade som den, man nu kender ved den kommunale Beskatning, og det stiller jeg mig noget tvivlende overfor, hvorvidt det er rigtigt, kunde man maaske benytte denne Lejlighed til at komme bort fra en Ordning, hvis uheldige Virkninger jeg har tilladt mig at udtale mig om.

Der er endnu en Bemærkning, som jeg vil tillade mig at gøre med Hensyn til Gennemførelsen af denne Lov, Der var i Gaar en æret Taler fra Kjøbenhavn, der berørte Vanskelighederne ved at praktisere Loven, endogsaa her i Kjøbenhavn, til Trods for det udmærkede Apparat, de her ere i Besiddelse af til Ordning af deres Skatteligning. Og jeg vil sige, at saaledes som Sagen er tænkt ordnet, er den umulig at gennemføre i de fleste Købstæder. Med det Apparat, som i Øjeblikket staar til Raadighed for den kommunale Beskatning, er det umuligt at gennemføre Loven efter de her foreslaaede Bestemmelser, og det simpeltvæk af den Grund, at Ligningskommissionerne, i de større Købstæder i alt Fald, allerede ere i den Grad overbebyrdede med det Arbejde, som den kommunale Ligning medfører, at de umuligt kunne paatage sig tillige at danne Grundlaget for en Statsbeskatning. Hvis man endda i de større Købstæder kunde gaa til en lignende Ordning som her i Kjøbenhavn, og altsaa gav Skatteligningskommissionerne en helt anden Organisation end den, der hviler paa Købstadkommunalloven, saa stillede Sagen sig maaske noget anderledes. Men jeg tør nok sige, at skal Skatteligningskommissionen, f. Eks. i den By, hvor jeg nu hører hjemme, ved Siden af at sidde i 2 Maaneder for at sætte omtrent 6000 Skatteydere i kommunal Skat, ved Siden deraf levere alt det, som Loven her forlanger, er det et Arbejde, der umuligt kan overkommes af de 15 Mennesker, der sidde i Skattelignings-

kommissionen. Jeg tror derfor, man maa se at finde en anden Ordning. Jeg har ikke nogen klar Ide om, hvordan det gaar paa Landet; men jeg antager, at det i det hele taget derude ved Ansættelsen af Skat gaar lidt mere gemytligt til og uden det store Apparat, som nu en Gang er nødvendigt i Købstæderne; men derom tør jeg ikke have nogen Mening. Men jeg maa udtale som min bestemte Mening, at skal dette Apparat bringes i Anvendelse, vil det være i den Grad overvældende for de lokale Ligningskommissioner, at jeg ikke indser, at de selv med deres bedste Vilje kunne fyldestgøre de Krav, Lovforslaget stiller. Nu antydede den højtærede Minister i Gaar en Mulighed af, at man gennem denne Lov kunde komme til en Simplifikation af hele dette Forhold. Ja, det er den eneste praktiske Maade, hvorpaa den Sag kan ordnes, i alt Fald for Købstædernes Vedkommende, nemlig at den Ligning, der i Henhold til denne Lov maatte foretages til Staten af de Myndigheder, som Loven organiserer, ogsaa tjener til Grundlag for den kommunale Ligning. Det vil være en uhyre Lettelse og en virkelig Forbedring af de nuværende Forhold. Der er ikke, forekommer det mig, særlig Anledning — jeg taler her nærmest om Købstæderne, men jeg kan godt tage Kjøbenhavn med — til, at Indbyggerne i de forskellige Kommuner, saaledes som det nu er Tilfældet, skulle beskattes paa Formue- og Lejlighed efter meget afvigende Regler. En Kommune fritager dette Beløb, en anden et andet, en har en degressiv Skala, en anden tager en fast Procent over hele Linién, uden at det dog i Reglen betyder stort andet end en degressiv Skala. Atter andre have — saa vidt mig bekendt — en ligefrem positiv progressiv Skala. Selvfølgelig kunne de Krav, der stilles, være forskellige i de forskellige Kommuner, ligesom ogsaa de Kilder, hvoraf de skulle fyldestgøres, kunne være forskellige. En Kommune vil derfor mulig forlange forholdsvis mere i Formue- og Lejlighedsskat end en anden. Sagen kan saa ordnes paa den simpleste Maade derved, at man har Ansættelsen til Statsskatten, og man siger saa: Saa og saa meget skulle vi bruge for at fyldestgøre Kommunens Krav, og derfor maa Skatteyderne betale enten Statsskatten plus et Tillæg eller et Multiplum af den.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig her ved Sagens første Behandling, idet jeg forudsætter, at Sagen vil blive Genstand for Overvejelser i et